

GOIGS EN Ntra. Sra.

VENERADA EN EL
PARTIT DE
Provincia d'Osca

LLOANÇA DE de Monclús

TERME DE MEDIANO
BOLTAÑA
i diócesi de Barbastre

CHOR

Puix que sempre bondadosa
de Mediano sou l'Estel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Qu' n fa, Verge, de centuries
que Mediano us té per Flor
i us endreça ses canturies
agraït el nostre cor.
Quan a vostres peus se posa,
sempre hi troba dolça mel.
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Garci-Ximenes un dia,
gran senyor d'antic castell,
va posar sa Baronia
sota vostre blau mantell.
Una capella pietosa
aquí us feu son cor fidel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

En temps de la reconquesta,
combatut pels serrains,
a dins la capella aquesta
invocà favors divins.
Amb victòria portentosa
premiareu el seu zel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

D'aleshores, sent Vos l'astre
que'ns porta fins a Jesús,
la diócesi de Barbastre
us diu Verge de Monclús.
A Vos acut pressurosa
com al niu un oronel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Tot el partit de Boltaña
s'arredossa a vostres peus,
com a dins d'una cabanya
els pastors dels Pirineus.
Vetlleu per éll amorosa
i féu-li de cobricel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Plampalacios, Samitier
i Morillo i Arasanz,
del Santuari fan verger
i un aplec de bons germans.
En processó numerosa
us mostren el seu anel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Quan omplenen el Santuari
les processons parroquials,
fan de vostre altar, sagrari,
les multituds comarcals.
I Vos, Mare bondadosa,
dels cors endolciu la fel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Si d'aquesta rodalía
en feu eixams de devots,
de tota la Baronia
rebeu filials exvots.
En Vos l'esperança posa
el cor vell i el jovincel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Quan els blats son tots encesos
i és tot erm i sequedat,
aigua, us diuen els pagesos,
deu-nos aigua per pietat.

Vos els deu pluja abundosa
i reviu encar l'arrel.
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Les flors que us canta agraïda
la comarca, amb goig oiú,
i abans de ser repartida,
la caritat beneiu.
D'un poble que així en Vos gosa
allunyeu el llop crudel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

Els febreros i els folits,
paralitics o trencats
qui us invoquen, dels seus llits
salten prestament curats.
Sou remeiera graciosa
de qui us diu sens cap recel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

A qui amb l'oli de la pica
del campanar s'unta'l coll,
és d'una virtut tan rica,
que amb éll li cureu el goll.
Goriu-nos, Mare amorosa,
cobrint-nos amb vostre vel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

TORNADA

Puix que sempre bondadosa
de Mediano sou l'Estel:
*Verge de Monclús hermosa,
dirigiu-nos cap al cel.*

JAUME BOLOIX I CANELA

v. *Ora pro nobis, Sancta Dei Genitrix.*

r. *Ut digni efficiamur promissionibus Christi.*

OREMUS

Concede nos famulos tuos, quæsumus, Domine Deus, perpetua mentis, et corporis sanitate gaudere; et gloriosæ Beatae Mariæ semper Virginis intercessione, a presenti liberari tristitia, et aeterna perfrui laetitiae. Per Christum Dominum nostrum. r. Amen.

NOTICIA HISTÓRICA

DE

Nostra Senyora de Monclús

L'antiga i devota imatge de Nostra Senyora de Monclús és venerada en el petit poble de Mediano, partit de Boltaña, província d'Osca i diòcesi de Barbastre. Està situat el poble de Mediano a la vora dreta del riu Cinca, al extrem S. E. d'una gran planura i confina al N. amb el terme de Plampalacios, al S. amb el de Samitier, al E. amb el de Palo i al O. amb el de Castejón de Sobrarbe.

A una mitja hora de Mediano i a la ribera esquerra del Cinca s'aixeca el Santuari de la Verge de Monclús, el qual fou en temps passats la Parroquia del poble, i fins fa poc s'hi celebrava el ritu de pendre possessió, quan se proveia el curat de l'actual iglesia parroquial, dedicada a Sant Jaume. Al peu del Santuari de referència hi serpeja el petit riu Ulsá que desaigua en el Cinca, i passa per Mediano el camí que va de Fueba a Sobrarbe i la carretera de Barbastre a Ainsa i pobles del Pirineu i de França.

Monclús, nom històric d'una Baronia, fou un dels títols de Garcí Ximenez, senyor del castell de Monclús, avui poble de Morillo de Monclús, i es remonta als temps de la reconquesta del país contra els serraíns, quasi simultania de la de Covadonga.

Encara que de Morillo de Monclús a Mediano hi han quatre hores de camí, Garcí Ximenez era senyor dels dos mentats pobles i d'altres llocs que junts formaven la esmentada Baronia. I com s'ia que dit senyor fos devot de la Verge, ajudí segons la tradició a la capella que fou després i és avui Santuari de Nostra Senyora de Monclús, posant la Baronia sots el mantell de la Madona, pregant-li que volgués foragitar de sos termes les mesnades infidels de Mahoma que infestaven les terres aragoneses. D'aquí arrenca la devoció i el culte a la Verge de Monclús que en el transcurs dels segles s'ha fet popular i constant pels pobles de la rodalia.

La festa de Nostra Senyora de Monclús se celebra tots els anys el dia 20 de Maig. Els fidels de Mediano i dels altres pobles comarcans es dirigeixen al Santuari de la Verge en devota processó, se li canta un Ofici amb la major solemnitat possible, se li diu un panegíric en el qual es posen de relleu els seus prodigis i la seva maternal assistència, se li canten les flors i s'hi beneeix la caritat que's distribueix entre tots els assistents, resant-s'hi després tantes Misses quants son els sacerdots dels pobles dels voltants qui acompanyen als romeus a les plantes de Maria.

La Verge de Monclús és la remeiera de la comarca de Mediano i la fama de ses curacions prodigioses omplena sovint la diòcesi de Barbastre, la província d'Osca i fins l'extens territori de l'antic regne d'Aragó. Quantes vegades la sequedat hauria marcit els blats de la rodalia i la fam hauria fet estralls en les llars pageses de Mediano, Arasanz, Samitier, Plampalacios i altres llocs, si la celestial Senyora no els hagués socorregut amb el benefici de la pluja! Es sovint invocada la Verge de Monclús pels trencats i pels tollits, pels paralitics i pels qui pateixen febres, i encare més especialment pels qui son deformats pel goll o la papera, gorits moltes vegades untant-se el coll amb l'oli de la pica del campanar del Santuari que miraculosament no s'acaba mai sens que ningú mai n'hi afeigeixi.

Es per aixó que la familia Ribas i de Monclús, de Mataró, sent especial afecte envers Nostra Senyora de Monclús de Mediano d'Aragó i per lo qual estampa avui els Goigs de dita imatge de Maria, a qui prega de tot cor que es digni beneir als qui porten per cognom el seu nom dolcíssim, invocat ja fa centuries.

Diada de la Mare de Deu del Roser de 1920.

JAUME BOLOIX I CANELA